D·N
3/6 1948

Utrikesdebatten
Lange och Undén

De norska och svenska utrikesministrarna har samtidigt i längre uppsatser angivit och motiverat sina ståndpunkter. Att dessa är skiljaktiga är tidigare väl känt och blir här ytterligare bestyrkt. Hr Langes artikel i senaste häftet av The Norseman klarlägger att han, liksom den härskande opinionen i Norge, slits mellan önskan att följa en enhetlig nordisk politik och insikten om att en samverkan västerut är behövlig. Han säger sig starkt beakta värdet av att de tre nordiska länderna samlas om en gemensam linje och framhåller att det "krävs mycket starka skäl för att vi skall välja en ståndpunkt som skulle kunna skilja oss från Danmark och Sverige eller en av dessa stater". "Å andra sidan", fortsätter han, "måste vi inse att de militära och politiska problemen och trygghetsproblemen icke är identiska för de tre nordiska länderna och att detta förhållande kan leda till vissa svårigheter vid försöken att nå en enhetlig lösning." Mera konkret uttryckt: Norge vill inte avstå från samverkan med Västern, men ser för närvarande i den svenska regeringens avvisande hållning ett hinder. Någon antydan om hur ett val, därest ett val blir ofrånkomligt, skall utfalla ges inte; som den lyckligaste utvägen framstår uppenbarligen en gemensam nordisk anslutning till samverkans princip.

Medan hr Lange synes villig att diskutera och förhandla, presenterar hr Undén sin uppfattning som den enda riktiga, den för alla riktiga och den för alltid riktiga. Det är tilltalande att han äntligen motiverat sin åsikt mer än genom ett par allmänna fraser, men motiveringen är tyvärr sådan att den på en gång framstår som svag och orubblig. Nästan som ett matematiskt axiom fastställer hr Undén att en samverkan från en liten stats synpunkt icke kan vara av betydelse vare sig för dess egen säkerhet eller för den allmänna fredens bevarande. Den överväldigande majoritet, omfattande även socialdemokraterna, som exempelvis i Belgien och Holland står bakom samverkan enligt Brysselpakten är enligt den svenske utrikesministerns resonemang vilseledd av rena tankefel; några rader av hr Undén, publicerade i god tid, borde ha varit tillräckliga för att förekomma detta missförstånd. Redan inför denna självsäkerhet, som vunnits med så små medel, måste många läsare av artikeln bli oroade.

Ett agitatoriskt drag i den Undénska artikeln är påståendet att "emotionella eller moraliska" argument skulle vara avgörande för anhängarna av samverkan. Naturligtvis är detta riktigt i den meningen att exempelvis längtan att bevara vårt nationella oberoende och att trygga freden är en emotionell sak; utan värderingar eller känslor är varje handlande omöjligt, och även hr Undén utgår utan tvivel från dylika motiv, eljest skulle hans konservatism förbytas i absolut orörlighet. Vad hr Undén vill säga då han skiljer mellan emotionella och moraliska, respektive "rationella" argument torde emellertid vara att de förstnämnda tar hänsyn till andra ting än Sveriges intresse, t. ex. världsfreden och demokratins bevarande i andra länder. Tanken att dylika synpunkter skulle kunna spela in vid bedömandet gör hr Undén upprörd. Det bör därför understrykas att motiveringen för samverkan främst bygger på uppfattningen att denna politik ligger i Sveriges intresse; detta har också gång efter annan uttalats i Dagens Nyheter. Att en samverkan därjämte skulle vara av värde för världsfreden och mänskligheten lär inte ens enligt hr Undéns mening komprometera tanken; själv har utrikesministern ständigt framhävt att Sverige t. ex. genom sin anslutning till Förenta nationerna främjar ett universellt intresse.

Ett huvudskäl för samverkan är att ett isolerat angrepp på Sverige eller Skandinavien härigenom skulle förebyggas; Ryssland skulle avskräckas av vissheten att en sådan attack skulle utlösa ett världskrig, med bland andra USA som motståndare. Nästan otroligt är att hr Undén inte ens gör ett försök till motbevisning. Han skriver blott att "tankegången om ett isolerat erövringskrig… knappast någonsin lagts till grund för svensk politik under detta århundrade" och att "våra risker har bedömts vara för handen under ett allmänt krig".

Enklast kan detta hr Undéns argument bemötas med ett ord av Hjalmar Branting för nära fyrtio år sedan: Sverige måste undgå att komma "i en sådan situation som är den för oss tänkbarast olyckliga, nämligen att vi skulle befinna oss i klorna på en stormakt utan att de andra stormakterna på något sätt inskrede till vårt värn och vår hjälp". Men vidare, har hr Undén inte observerat att läget är ett annat nu än förr, att en av stormakterna uppslukar den ena småstaten efter den andra och att det är just detta förhållande som ligger bakom kravet på samverkan? "Vi skall handla så som vi handlat förr", det är allt vad som finns av tanke bakom hr Undéns ord, och det är sannerligen för litet.

I själva huvudfrågan — betydelsen av samverkan som hinder mot isolerat angrepp — synes hr Undén alltså sakna sakliga argument; i varje fall anför han inga sådana. En annan punkt i hans resonemang går ut på att vi genom en garanti västerifrån inte ökar vår utsikt att stå utanför ett allmänt krig. Tvärtom, "om vi på förhand har lovat att upplåta baser åt en garantmakt, så betyder detta vid storkrigets utbrott med stor sannolikhet att vårt territorium av motsidan betraktas som fientligt. Uppfattningen att garantin skulle utgöra ett förebyggande moment i den situation då ett storkrig utbryter är ju sålunda fullständigt ohållbar. Tvärtom, just garantin blir då en direkt anledning för motparten att hindra basernas övergång i garantens händer. Någon ny fiende får han därigenom inte på halsen."

Det är sällan man ser någon med sådan iver sparka in öppna dörrar. Om vi har lovat baser åt den ena parten, så är vi med i kriget — det är självklart. Men ingen har såvitt bekant föreslagit ett sådant löfte. Vad som föreslagits är att vi skall få garanti för att ett angrepp mot Skandinavien — vare sig isolerat eller i samband med ett allmänt krig — skall utlösa en hjälpaktion från västmakternas sida och att baser skall upprättas för att möjliggöra en sådan aktion. Härmed skulle vinnas dels att ett ryskt angrepp på Skandinavien blev mindre sannolikt, dels — och detta är i grunden samma sak — att ett sådant angrepp på grund av de vidtagna förberedelserna hade relativt små utsikter att lyckas. Vad som ligger i hr Undéns resonemang på dessa punkter är det självfallna och ständigt erkända faktum att samverkans betydelse är störst då det gäller att hindra en isolerad attack.

Till skälen för samverkan hör slutligen tanken att ju flera som samverkar, ju starkare den demokratiska fronten blir, desto mindre blir faran för ett ryskt angrepp på någon stat och därmed också för ett storkrig. Här svarar hr Undén "att varken Sverige eller andra mindre stater utgör någon militär vikt av betydelse i vågskålen när det gäller igångsättande av ett storkrig". I sin ovillkorliga form är påståendet ohållbart, och det ter sig underligt från en person som just talat om betydelsen av militära baser i de små staterna. Den uppenbart riktiga tanken formulerades häromdagen av Bertrand Russell: varje stat bidrar i sin mån att öka värdet av samverkan och därmed att rädda freden.

Hur pass obenägna vissa krafter fortfarande är att sätta Sveriges trängande intressen framför det ryska engagemanget demonstrerades emellertid av hr Undén när han tog till orda i en av debattens sidofrågor. Hr Ohlin hade begärt att få veta om utrikesministern ansåg det föreligga något sådant samband mellan det ömsesidiga varuutbytet enligt handelsavtalet och vår ensidiga export enligt kreditavtalet att den senare borde beskäras om man kan konstatera att ryssarna visar sig ointresserade av det förra. Vad hr Undén hade att säga härom kunde knappast uppfattas annat än som ett försvar för ryssarnas ovillighet att utveckla det ömsesidiga utbytet. En sådan uppläggning från utrikesministerns sida vittnar, oberoende av hans motiv, om en för landet beklaglig brist på förhandlingssinne. Felbedömningar och prestigehänsyn hos den regerande socialdemokratin har sannerligen stått oss så pass dyrt på de ryska förbindelsernas område att vi kunde besparas den rena oskickligheten.

Gräns för ryssavtalet

När riksdagen på onsdagen godkände utrikesutskottets betänkande om våra utlandskrediter godkände den också en motivering som bryter med de svenska statsmakternas ihållande ovilja att göra något åt det stora missgrepp som rysskrediten numera allmänt erkännes vara. Utskottet har nämligen enhälligt förklarat att det är utomordentligt angeläget att undvika en ökning i vår kreditbelastning. Folkpartiledaren Ohlin inskärpte och den socialdemokratiske gruppledaren Fast bestred ej att utskottets ord utgör en förmaning till regeringen att icke vara passiv om avsluten enligt kreditavtalet skulle visa tecken att gå över de nu kända beloppen. Man kunde ha önskat att regeringen — representerad av hrr Wigforss, Undén och Gjöres — skulle ha deklarerat sin uttryckliga anslutning till denna opinionsyttring. När statsråden icke heller anmälde något slags reservation, får emellertid svenska folket rimligtvis anta att det endast var hämningar från det förflutna som hindrade ett instämmande besked. Det är självklart att ett beslut om förhandlingar i syfte att revidera själva bestämmelserna i kreditavtalet måste vara en mer klargörande och betryggande väg än den som nu valts av de parlamentariska spetsarna i utrikesutskottet. Den kompromiss de slutit innebär dock att den politiska försvarsfronten kring rysskrediten äntligen förkortats från att gälla en miljard till det rimligare måttet 250 miljoner.

Riksdagssammanträden.

Torsdagen den 3 juni 1948.

Utrikesutsk. kl. 11 f. m.
Konstitutionsutsk. kl. 10 f. m.
Obs.! Tiden.
Statsutsk. 1:a avd. kl. 2 e. m.
Obs.! Tiden.
Statsutsk. 3:e avd. kl. 10 f. m.
Obs.! Tiden.
Bevillningsutsk. in pleno kl. 11 f. m.
Bankoutsk. kl. 11 f. m.
1:a Lagutsk. kl. 10 f. m.
2:a Lagutsk. kl. 2 e. m.
1:a o. 2:a Lagutsk. gemensamt i 2:a Lagutsk. lokal kl. 11 f. m.
Statsutsk. o. 2:a Lagutsk. i 2:a Lagutsk. lokal kl. 11.05 f. m.
Jordbruksutsk. in pleno kl. 2 e. m.
Jordbruksutsk. 1:a avd. kl. 11 f. m.
Jordbruksutsk. 2:a avd. kl. 10 f. m.
Särsk. utsk. kl. 9 f. m. Obs.! Tiden.

PRESSGRANNAR

General Jungs senaste anförande vid "Skånes dag" på Skansen innehöll ett par militära omdömen av påtaglig vikt för den utrikespolitiska diskussionen. Överbefälhavaren polemiserade sålunda mot den benägenhet att underskatta krigsriskerna i Skandinavien som framträtt bl. a. hos några statsråd, och han inskärpte att den stormaktshjälp som vi behöver i händelse av stormaktsangrepp måste komma i tid om den skall göra sig gällande. Att en ledande militär tillåtit sig att uttala den senare, självklart riktiga meningen, uppkallar Svenska Morgonbladet (fp) till allvarliga förmaningar:

Det är naturligt och önskvärt att den militära ledningen tar hänsyn till det politiska läget och inte räknar med sådana svängningar i den allmänna opinionen, för vilka det inte finns något som helst politiskt underlag. Detta hindrar naturligtvis inte att general Jung på Skånes dag på Skansen uttryckte en personlig mening — även vår militär bör naturligtvis ha full personlig yttranderätt — däremot är det inte önskvärt att militärledningen kommer i motsättning till regering och riksdag i en fråga, som måste politiskt bedömas och behandlas. Detta förstår naturligtvis ÖB och man får därför fatta hans yttrande som en rent personlig deklaration.

I sitt nit för neutralitetssaken tappar den citerade tidningen proportionssinnet: det är icke generalen som rekommenderat västsamarbete på grund av de militära hjälpbehovens natur, utan Svenska Morgonbladet som till sin förargelse finner att generalens militära resonemang utgör ett argument för sådant politiskt samarbete. Det förefaller som om samma nit verkat på samma sätt förvillande när samma tidning samtidigt bryter en liten lans för hr Vougt:

Visst har han under kriget gjort osympatiska och olämpliga uttalanden, men vad tjänar det till att ständigt och jämt låta dessa uttalanden valsa genom spalterna. Han bör väl som vi alla andra få förlåtelse för gjorda dumheter och missgrepp. Och det förhåller sig ju faktiskt så, att har man intresse av att rota i det förgångna, skall man finna rätt svåra skönhetsfel även hos dem, som nu aldrig tröttnar att kritisera förkrigsårens och krigsårens Vougt. Det vore onekligen mer politiskt fruktbärande, om man höll sig till hans nuvarande verksamhet.

Det som gör att exempelvis Dagens Nyheter anser det behövligt att belysa hr Vougts handlingar och uttalanden i dag med vad han tidigare sagt och gjort är framför allt de väsentliga likheterna i hans bedömningskonst nu och då. Om Svenska Morgonbladet icke satte ett avsevärt värde på hr Vougts senaste strategiska uttalanden skulle tidningen sannolikt icke vara så angelägen att dra slöjor över deras föregångare.

Att socialdemokratin väntar förluster vid höstens val har bekräftats av organisationssekreteraren Sven Aspling i partitidskriften Tiden. Också en tidigare partisekreterare, numera statsråd, har uttalat sig på liknande sätt vid ett möte i Borlänge, varom Falu-Kuriren (fp) berättar:

Risken att det ska gå på tok är stor, framhöll socialminister Möller: "Det behövs bara att de borgerliga skall erövra åtta mandat för att socialdemokraterna skall placeras i minoritet i andra kammaren för fyra år framåt." Det kan inte vara något misstag att han uttryckt sig på det sättet, ty citatet, som är hämtat ur DD, bekräftas av samtidiga referat i de andra tidningarna. Hr Möllers resonemang i denna del är ganska avslöjande. Eftersom socialdemokraterna f. n. har 115 av andra kammarens 230 platser — alltså jämnt hälften — så behövs det bara en, säger en, förlorad plats för att socialdemokraterna skall placeras i minoritet. Men var får han då siffran 8 ifrån? Jo till de 115 socialdemokratiska rösterna lägger han tydligen de 15 kommunistiska. Dem räknar han inte till oppositionen, trots att socialdemokraterna gärna i andra sammanhang låtsas stå på fientlig fot med kommunisterna. Men det är nog så att Z. Höglunds paroll "Ingen vänskap till höger (om socialdemokraterna), ingen fiendskap till vänster" ganska väl stämmer med den innersta tankegången även bland andra ledande socialdemokrater, fastän det f. n. inte är opportunt att kläda den tanken i ord.

Efter 1946 års valnederlag tillgrep flertalet socialdemokratiska skribenter trösten att på folkdemokratiskt maner räkna samman "arbetarrösterna". Seden har högtidligen avsvurits sedan dess. En förklaring till hr Möllers återfall är önskvärd, om nu en sådan kan ges.

Spånga kommunalfullmäktige har mot kommunalnämndens avstyrkan beslutat hos länsstyrelsen förorda utskänkning av pilsnerdricka i Graham Brothers mässlokal vid Ursvik. Till inkorporeringsdelegerade anvisades ett arvode av 3.000 kr. åt ordföranden och 2.000 kr. att fördelas mellan de tre andra delegerade. Efter sammanträdet överlämnade ordföranden, hr M. Marthiener, blommor till delegerades ordförande, riksdagsman Alb. Forslund och framförde ett tack för det arbete han nedlagt i inkorporeringsfrågan.

Attaårig skolplikt föreslår skolöverstyrelsen skall införas i Spånga skoldistrikt redan från stundande hösttermin.

DIKTER
OM MÄNNISKANS ENSAMHET

DEN MELODI SOM LÖSGÖR sig ur stroferna i *Martha Larssons* nya diktsamling *Vår fjädervikt är oerhörd* (Bonniers, 3: 75) är inte av det lätt fångna och lätt förgängna slaget; den är tung och trevande, plågad och sökande; hennes vers kan verka på samma gång överarbetad och sluten, men den har alltid personlig karaktär, dess grundton är inte riktigt lik någon annans. Martha Larsson debuterade för några år sedan med en diktsamling om vilken man utan att göra sig skyldig till någon överdrift kan säga att den inte tillhörde de vanliga, de alltför vanliga. Hennes nya dikter övertygar en om att hon är en poet att på allvar räkna med. Martha Larssons diktsamling rymmer inga tomma och likgiltiga ting; varje dikt synes vara tillkommen av det enda legitima motivet: av inre nödvändighet. Hennes känsloskala och ämneskrets kan måhända inte kallas rika, men de problem hon finner uttryck för i sina dikter med deras tunga andhämtning är å andra sidan smärtsamt genomlevda och grundligt penetrerade. Motsättningen mellan människans dödsmedvetna värld och naturens vegetativa ro återkommer ständigt i Martha Larssons dikter och ger dem deras levande oro. Hon finner ständigt suggestiva symboler för att uttrycka denna fundamentala motsättning mellan ande och natur. En sensitiv varelse sjunger här om de lyckliga, benådade ögonblick då själen får ge sig hän — för att åter plågad vakna till medvetande om sin slutenhet och begränsning, sin cirkel av vånda och rolöshet, av samvetskrav och intellektualitet. Man kan dröja vid många av de dikter där detta tema varieras: de flesta är värda att lyssna till. I poemet "Ungdom" — för att nu ta ett enda exempel ur en kvalitativt mycket jämn diktsamling — kan man således finna något för lyrikern Martha Larsson representativt. Denna dikt handlar om en frusen människa som överströmmas av fågelsång:

Som ett milt regn strilade sången över mig,
jag badade i den, men varje handling
skulle besudla kroppen, släpa den i smutsen.
Handlingen skulle binda tanken och slå den
i beroendets boja.

"Mina läppar älskade sitt slutna blomliv", heter det i diktens fortsättning. Men hösten kommer, sångaren är borta: "Pistillen vaknade och såg sin förgänglighet." Martha Larsson har här som i flera andra fall med osedvanlig intensitet och konstnärlig inlevelse gestaltat ett bärkraftigt motiv. Med fast och känslig hand utformar Martha Larsson sina bilder. Också såtillvida avviker hon från det nu gängse poetiska beteendet att hon anser att en lyriker bör prononcera så klart som möjligt.

*

Solveig Johs, som debuterar med diktsamlingen *Spelöppning* (Norstedts, 3: 75), är också hon en poet som allvarligt och med en tydlig strävan till fördjupning framlägger vad hon har på hjärtat, men hon visar — i motsats till Martha Larsson — ännu inte mycket av konstnärlig egenart och intellektuell förfining. Ofta väljer Solveig Johs prosadikten för att uttrycka häftiga emotioner och inflammerade stämningar; det ska inte heller förnekas att hon därvid mer än en gång kan visa prov på ordfantasi och färgsinne. Också i hennes fall framgår det grundläggande problemet ur ensamhetens faktum och gemenskapens nödvändighet, men uttrycken för de själsliga slitningarna blir hos henne ofta ganska hysteriskt bjärta och skrikiga. Ännu har hon inte heller personligt omsmält sina litteraturintryck; tydliga reminiscenser från Edith Södergran, Kafka, Eliot och andra för närvarande inflytelserika diktare kan man finna lite varstans i Solveig Johs debutdikter.

Bertil Wickman har tidigare under pseudonym utgivit ett par diktsamlingar av högst traditionalistisk hållning. Då han nu under sitt borgerliga namn framträder med en samling dikter finner man att han — för att begagna ett uttryck som är vanligt i idrottskretsar — radikalt "lagt om stilen". *Nattligt fönster* (Gleerup, 5: 50) är i formellt avseende up to date såtillvida som boken består av fri vers utan störande kommatecken. Vad som först slår en läsare är väl dessa dikters brist på rytmisk känslighet, musikaliska nyanser. Poeten presterar understundom något som mest av allt liknar vertikalt uppställd prosa. Men det är tydligt att denna form ändå lämpar sig för Bertil Wickmans intentioner. Han kan ibland finna suggestiva och kraftfulla formuleringar för sin desillusionerade livssyn, sin frätande ensamhetskänsla, sin plågsamma förnimmelse av tillvarons grymma motsättningar. Tidigare var han en elegant versifikatör, varken mer eller mindre. Nu har hans dikter alldeles uppenbart vunnit i mänskligt värde: han visar sig som lyriker denna gång verkligen vara ute i angeläget ärende. Någon mer utpräglad konstnärlig begåvning är han kanske inte. Hans dikter saknar i allmänhet de hemlighetsfulla övertoner, den sammansatthet, det ljusdunkel som hör till den betydande poesins sfär. Det hindrar inte att Bertil Wickmans nya dikter kan intressera som osminkade, kraftiga och gärna kantiga uttryck för en mogen människas erfarenhet. Sina bilder och symboler hämtar Wickman såväl från den närbelägna verkligheten ("Hos fotografen"; "Nattsnälltåg") som från myten och historien ("Amason"; "Penthesileia"). Hans dikter kan likna obearbetade, grovådrade marmorblock, och de kan göra intryck genom själva den kärva linjen, den skrovliga men oförfalskade materian.

*

Hos *Sven Akerstedt*, vars lyriska opus 2 fått titeln *Vandrare i skymningsland* (Norstedts, 3: 75), är det en personligt betingad och tydligen

Belöna
bra betyg
med en
rolig bok

Fil. dr K. E. Nämark m. fl.
LILLE JÄTTEN
Den lilla uppslagsboken med det jätterika innehållet.
2:a uppl. Illustr. Inb. 18:—

Olof Fahlén
ROLIG KEMI
2:a uppl. Illustr. Inb. 5:25

Edward C. Huey
ROLIG FYSIK
4:e uppl. Illustr. Inb. 6:50

Anne Terry White
ROLIG ARKEOLOGI
Illustr. Inb. 7:—

Gösta Berg
ROLIGA VANDRINGAR i naturens sällsamma värld.
Illustr. Inb. 7:50

NATUR och KULTUR

…som just nu visar sin vackraste vårdräkt – med de berömda parkerna koketterande i nyutsprucken grönska och de gamla ståtliga byggnaderna stoltserande i vårsolens glans. Flyg till London med B.E.A:s Vickers "Viking" – de luxuösa planen. Fria måltider från Norrmalms Livsmedel under resan.

DAGLIGA TURER

Stockholm	Nybroplan	Avg. 08.15	London	Kensington	Avg. 11.20
Stockholm	Bromma Flygplats	Avg. 09.15	London	Northolt Airport	Avg. 12.15
Köpenhamn	Kastrup "	Ank. 12.26	Köpenhamn	Kastrup Flygplats	Ank. 16.31
Köpenhamn	Kastrup "	Avg. 13.05	Köpenhamn	Kastrup "	Avg. 17.10
London	Northolt Airport	Ank. 15.40	Stockholm	Bromma "	Ank. 18.15
London	Kensington	Ank. 16.35	Stockholm	Nybroplan	Ank. 19.15

Res trivsamt, snabbt och säkert — res med BEA

Tiderna avse på platsen gällande lokaltider. Platsbeställning genom ledande resebyråer. (Ingen förskottsavgift vid platsbeställning.) Enkel 393 Kr. Tur och retur 707 Kr.

BRITISH EUROPEAN AIRWAYS · NORRMALMSTORG 1, STOCKHOLM · TEL. 23 39 00

En rolig och tankeväckande bok

Professor T. T:son Segerstedt säger i en berömmande recension i GHT om

MARGARET MEAD
Kvinnligt manligt mänskligt

"Margaret Meads bok har en god boks egenskaper: den sätter i gång tankeverksamheten och är rolig att läsa"

11:50

Tiden

Frihet
att välja
5 alternativ för eget hem

Om Ni vill ha trähus
1. *Vanlig leverans* trävaror i fallande längder, snickerier färdiga för uppsättning.
2. *Monteringsfärdigt*, trävaror i tillkapat skick efter STC-block, alla snickerier färdiga för uppsättning.
3. *Färdigmonterat* på den färdiga grunden uppföres huset helt eller delvis, enligt Eder önskan.

Om Ni vill ha stenhus
4. *Lättbetong* (siporex), trävaror och snickerier färdiga för uppsättning.
5. *Fasadtegel* och lättmurtegel, trävaror och snickerier färdiga för uppsättning.

Byggnadskreditiv och hjälp med ansökningshandlingar till olika myndigheter. Ritningsförslag gratis. Rekvirera vår katalog för det moderna enplanshemmet. Där beskrives billiga typer, konstruerade med hänsyn till bränsleekonomi och planlösningar i enlighet med de krav, som myndigheterna uppställa för de tryggaste och bästa lånen.

Allt material för villabyggnader.

LUNDQVIST & HUDDÉN
Kungsgatan 42, Stockholm. Tel. 23 38 50.
Tureberga Brädgård. Tel. 35 00 35 Älvsjö Brädgård. Tel. 47 10 03.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.